

Sygn. akt IV CSK 95/08

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 24 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Zbigniew Strus

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

Protokolant Hanna Kamińska

w sprawie z powództwa B. Leasing Spółki z o.o. w W.
przeciwko D. R.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2008 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 lipca 2007 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Przedmiotem postępowania było powództwo o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powódki B. Leasing spółki z o.o. w W. umowy sprzedaży spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. M.[...], zawartej 26 października 2005 r. pomiędzy I. R. a jej córką - pozwaną D. R. Powódka zgłosiła żądanie paulińskie w celu uzyskania możliwości zaspokojenia swojej wierzytelności z tytułu nieuregulowanych rat leasingowych, co do obowiązku solidarnej zapłaty której dłużnicy J. R. i I. R. poddali się egzekucji w akcie notarialnym, zaopatrzonym przez sąd w klauzulę wykonalności.

Podstawę faktyczną sporu stanowiły następujące ustalenia:

W dniu 14 marca 2003 r. powódka zawarła z J. R., właścicielem Wielobranżowego Zakładu Produkcyjnego „I.”, umowę leasingu, której przedmiot stanowiły: liniowy system do emaliowania proszkowego bojlerów, systemy śrutowania bojlerów, nawrotny piec emalierski, transporter okrężny i obudowa pieca. Termin dostawy ustalono na lipiec/sierpień 2003 r., cenę zakupu urządzeń na 772.000 €, a ratę leasingową na 17.339,27 € brutto, płatną od 10 sierpnia 2003 r. Zabezpieczeniem wierzytelności powódki z tej umowy miał być weksel własny *in blanco* korzystającego, poręczony przez jego żonę – I. R., hipoteka kaucyjna na nieruchomości małżonków i akt notarialny, w którym poddadzą się oni dobrowolnie egzekucji. Przewidziane zabezpieczenia zostały sukcesywnie ustanowione. Akt notarialny spisany został 29 lipca 2003 r. Małżonkowie R. poddali się w nim rygorowi egzekucji w zakresie obowiązku uiszczania na rzecz powódki rat leasingowych w kwotach 17.339,27 € brutto od sierpnia 2003 r. do lipca 2008 r.

W dniu 11 sierpnia 2003 r. strony umowy w drodze aneksu zmieniły datę dostawy przedmiotu leasingu (grudzień 2003 r./styczeń 2004 r.) i terminarz spłat rat leasingowych (od 30 stycznia 2004 r.).

W dniu 29 września 2003 r. małżonkowie R. wprowadzili w swoim małżeństwie ustrój rozdzielności majątkowej i dokonali podziału majątku, w którego

wyniku I. R. uzyskała własnościowe prawo do lokalu spółdzielczego w S. przy ul. M.[...].

Następnego dnia J. R. wniósł do Spółki z o.o. WZP „I.” w D. aport w postaci swojego przedsiębiorstwa.

W dniu 14 kwietnia 2004 r. powódka i Spółka z o.o. WZP „I.”, reprezentowana przez prezesa J. R., zawarli aneks do umowy leasingu z 14 marca 2003 r., postanawiając, że wobec wniesienia przedsiębiorstwa J. R. jako aportu, Spółka „I.” przejmuje z dniem podpisania aneksu - na zasadach sukcesji uniwersalnej - wszelkie prawa i obowiązki dotychczasowego korzystającego. W aneksie utrzymano wcześniejsze zabezpieczenia i dodano kolejne w postaci weksla własnego *in blanco* wystawionego przez Spółkę „I.” i poręczonego przez J. R.

W kolejnym aneksie z 30 kwietnia 2004 r. nowe strony umowy postanowiły wyłączyć z jej zakresu liniowy system do emaliowania proszkowego bojlerów, obniżyć cenę zakupu przedmiotu leasingu do 590.000 € i zmienić wysokość rat leasingowych (na 13.071,57 € brutto) oraz harmonogram ich płatności (od 27.06.2004 r. do 27.05.2009 r.). W tym samym dniu nastąpił odbiór zmodyfikowanego przedmiotu leasingu.

W dniu 19 kwietnia 2005 r. powódka wypowiedziała Spółce „I.” umowę leasingu z uwagi na nieuregulowanie rat leasingowych za okres od sierpnia 2004 r. do kwietnia 2005 r., a następnie, w dniu 20 września 2005 r., uzyskała sądową klauzulę wykonalności dla aktu notarialnego z 29 lipca 2007 r., w którym małżonkowie R. poddali się egzekucji w zakresie niezapłaconych rat leasingowych. Klauzula nadana została co do świadczeń stanowiących równowartość 17.339,27 €, przypadających za okres od sierpnia 2004 r. do października 2005 r.

W dniu 26 października 2005 r. I. R. zbyła swojej córce D. R. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego o wartości 120.000 zł za kwotę 50.000 zł. D. R. jest studentką i nigdy nie pracowała zarobkowo.

Postanowieniem z 16 sierpnia 2005 r. ogłoszona została upadłość WZP „I.” Spółki z o.o. w D.

Przeciwko I. R. prowadzona jest egzekucja m.in. z tytułu udzielonych poręczeń za zobowiązania jej męża.

Sąd I instancji uwzględnił powództwo, nie podzielając zarzutów pozwanej, która argumentowała, że została zwolniona z odpowiedzialności wobec powoda w wyniku przejęcia zobowiązań J. R., wynikających z umowy leasingu, przez Spółkę „I”. W ocenie tego Sądu podjęte czynności nie doprowadziły do przejęcia długu w rozumieniu art. 519 k.c., to znaczy ze skutkiem zwalniającym z długu dotychczasowego dłużnika, lecz do zbycia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55⁴ k.c. Składnikiem tego przedsiębiorstwa, były m. in. zobowiązania z umowy leasingu. Zgodnie z treścią art. 55⁴ k.c. zbywca przedsiębiorstwa odpowiada solidarnie z nabywcą za zobowiązania związane z prowadzonym przedsiębiorstwem i wyłączenie ani ograniczenie odpowiedzialności zbywcy nie jest przewidziane. J. R. nie został zatem zwolniony z długu wynikającego z umowy leasingu, co oznacza, że także jego żona I. R., jako poręczycielka wekslowa długu męża, nadal ponosi odpowiedzialność wobec powoda, a jej oświadczenie o poddaniu się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. nie utraciło mocy.

W ocenie Sądu spełnione zostały przesłanki uznania zaskarżonej czynności prawnej za bezskuteczną na podstawie art. 527 k.c., bowiem I. R. w chwili zbycia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego na rzecz córki była niewypłacalna, o czym świadczy porównanie jej stanu majątkowego i wyników prowadzonej przeciwko niej egzekucji z ciężącym na niej zadłużeniem, a po zbyciu tego prawa stała się niewypłacalna w jeszcze wyższym stopniu.

Pozwana w wyniku zaskarżonej umowy uzyskała korzyść majątkową, przy tym - w ocenie Sądu I instancji - zaskarżona umowa miała charakter czynności nieodpłatnej. Sąd nie dał bowiem wiary, aby pozwana miała 50.000 zł, które przekazała matce tytułem ceny nabytego prawa.

Taki charakter czynności umożliwił zastosowanie przez Sąd art. 528 k.c. i domniemania z art. 529 k.c.

Od powyższego wyroku pozwana wniosła apelację, powód natomiast zaskarżył zawarte w nim rozstrzygnięcie o kosztach procesu, którymi Sąd Okręgowy nie obciążył pozwanej.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 13 lipca 2007 r. zmienił orzeczenie Sądu I instancji w ten sposób, że oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów procesu za obie instancje, oddalając jednocześnie zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach i nakazując ściągnąć od powódki nieuiszczoną przez pozwaną opłatę od apelacji.

Sąd II instancji uznał, że powódka nie może uzyskać ochrony przewidzianej w art. 527 k.c., bowiem I. R. nie była jej dłużniczką ani w chwili zawierania umowy sprzedaży, ani w chwili orzekania. I. R. jako poręczycielka odpowiadała za nieuregulowane raty leasingowe ustalone umową, którą powódka zawarła z J. R. jako przedsiębiorcą. Tymczasem, jak Sąd Apelacyjny wywiódł z treści art. 709¹ k.c., umowa ta nigdy nie zaczęła obowiązywać, bowiem J. R. nie otrzymał przedmiotu leasingu. W dniu zbycia przez niego przedsiębiorstwa nie ciążyły na nim nieuregulowane raty leasingowe, nie zachodziły więc podstawy do stosowania dyspozycji art. 55⁴ k.c. Ponadto bez zgody finansującego przedmiot leasingu nie może być oddany do używania innej osobie. Zmiany wprowadził dopiero aneks nr 2 zawarty po zbyciu przedsiębiorstwa przez finansującego z nabywcą przedsiębiorstwa. Sąd orzekający uznał ten aneks za nową umowę, dopuszczając ewentualnie możliwość, że była to zmiana korzystającego, dokonana ze skutkiem z art. 519 § 1 k.c. I. R. jako poręczycielka nie podpisała aneksu, nie wyraziła też zgody na utrzymanie poręczenia jako zabezpieczenia zobowiązań innego podmiotu. Nawet opowiedzenie się za koncepcją, że w wyniku podpisania aneksu nr 2 nastąpiło przejście długu J. R. przez spółkę „I.” oznacza, iż - ze względu na postanowienie art. 525 k.c. - poręczenie udzielone przez I. R. wygasło z chwilą przejścia długu. Oznacza to, że w dniu 26 października 2005 r. zbyła swoje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego na rzecz pozwanej nie będąc zobowiązaną względem powódki, co przesądza o nieskuteczności rozpatrywanego powództwa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego za podstawę odpowiedzialności I. R. nie mogło także zostać uznane złożone w formie aktu notarialnego oświadczenie o poddaniu się rygorowi egzekucji przez małżonków R., bowiem dotyczyło ono obowiązku uiszczenia rat leasingowych z umowy z 14 marca 2003 r. w kwotach po 17.339,27 €. Umowa ta przestała obowiązywać od 14 kwietnia 2004 r. w dotychczasowym

zakresie wobec zmiany stron, a od 30 kwietnia 2004 r. zmianie uległy także raty leasingowe, co – w ocenie Sądu II instancji – pozbawiało powoda możliwości domagania się realizacji zobowiązania wynikającego z powoływanego przez niego oświadczenia.

Sąd Apelacyjny przyjął, że fakt nadania tytułowi egzekucyjnemu stanowiącemu akt notarialny, sądowej klauzuli wykonalności, nie przydaje mu przymiotu rzeczy osądzonej i nie zamyka możliwości oceny przez sąd istnienia roszczenia objętego takim tytułem. Poddanie się przez dłużnika egzekucji jest bowiem czynnością procesową, która nie wywołuje skutków w sferze prawa materialnego, co powoduje, że w procesie opozycyjnym to wierzyciel musi udowodnić istnienie roszczenia. A ponieważ w postępowaniu ze skargi paulińskiej osoba trzecia ma prawo kwestionować wszystkie okoliczności uzasadniające powództwo, może także kwestionować istnienie zobowiązania przysługującego wierzycielowi.

Zmiana rozstrzygnięcia, polegająca na oddaleniu powództwa, spowodowała konieczność dostosowania orzeczenia o kosztach procesu do wyniku sprawy, co przesądziło o oddaleniu zażalenia powódki.

W skardze kasacyjnej, opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c., powódka zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie:

- art. 527 k.c. poprzez uznanie przez Sąd II Instancji, że powód nie wykazał, iż istniała wierzytelność podlegająca ochronie,
- art. 527 k.c. oraz art. 709¹ i 709¹³ k.c. poprzez uznanie, że wierzytelność z umowy leasingu nie jest wierzytelnością pieniężną jednorazową płatną w ratach, która podlega ochronie od chwili zawarcia umowy leasingu lub złożenia oświadczenia o dobrowolnym poddaniu się egzekucji w trybie art. 777 k.p.c., lecz że wierzytelność ta podlega ochronie w drodze skargi pauliańskiej dopiero w ustalonej w umowie dacie płatności rat leasingowych,

- art. 527 § 1, § 2, § 3 i § 4, art. 529 i art. 530 k.c. poprzez uznanie, że pozwana dokonując zaskarżonej czynności prawnej nie wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli oraz że pozwany wzruszył domniemania z art. 527 § 3 k.c., a ponadto przez przyjęcie, że dłużnik nie działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela,
- art. 530 k.c. przez jego pominięcie przy rozstrzygnięciu sprawy w zakresie ustalenia czy wierzytelność chroniona była wierzytelnością przyszłą,
- art. 709¹, art. 709³ i art. 709⁴ k.c. poprzez błędne uznanie, że wydanie ruchomości jest związane z zawarciem umowy leasingu, a nie z jej wykonaniem.
- art. 55⁴ k.c. poprzez błędne uznanie, że wobec niewydania przedmiotu leasingu do czasu wniesienia przedsiębiorstwa jako aportu do spółki, aneks nr 2 z dnia 14 kwietnia 2004 r. stanowił nową umowę leasingu,
- art. 519 k.c. i art. 525 k.c. kodeksu cywilnego poprzez błędne uznanie, że aneks nr 2 z dnia 14 kwietnia 2004 r. stanowił przejęcie długu zgodnie z art. 519 § 1 i § 2 pkt 1 k.c.,
- art. 525 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że ma on zastosowanie do wierzytelności zabezpieczonych oświadczeniem woli złożonym w trybie art. 777 k.p.c. przez małżonka osoby prowadzącej działalność gospodarczą, pozostającej z tą osobą we wspólności ustawowej,
- art. 32 prawa wekslowego w zakresie obowiązywania poręczenia wekslowego.

2) naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy :

- art. 6 k.c., art. 227 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodów na okoliczności, które miały istotne znaczenie dla ustalenia przesłanek skargi pauliańskiej,
- art. 232 k.p.c. i art. 233 k.p.c. poprzez zastąpienie swobodnej oceny dowodów pełną dowolnością ich oceny w zakresie ustalenia, że aneks nr 2 z dnia 14 kwietnia 2004 r. stanowił nową umowę leasingu,

- art. 224 k.p.c. poprzez ustalenie, iż domniemanie z art. 527 § 3 k.c. zostało wzruszone i nie wiąże Sądu.
- art. 365 i 366 k.p.c. poprzez ustalenie, że tytuł wykonawczy w postaci oświadczenia o poddaniu się egzekucji w trybie art. 777 k.p.c., opatrzony prawomocnie nadaną przez Sąd klauzulą wykonalności, nie wiąże Sądu rozpoznającego skargę paulińską;
- art. 777 k.p.c. poprzez stwierdzenie, że oświadczenie woli dłużników J. i I. R. o poddaniu się rygorowi egzekucyjnemu w trybie art. 777 k.p.c. zaopatrzone klauzulą wykonalności nie jest tytułem wykonawczym uprawniającym powoda do prowadzenia egzekucji wobec dłużników, oraz przyjęcie, że wszelkie zmiany umowy leasingu z której wynikały płatności dłużników wymienione w tym oświadczeniu, nawet powodujące zmniejszenie się obowiązku dłużników skutkują zwolnieniem dłużników z odpowiedzialności wynikającej z tego oświadczenia,
- art. 795 w zw. z art. 363 k.p.c. poprzez przyjęcie, że postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nie jest prawomocne oraz
- art. 840 k.p.c. poprzez zastosowanie tego przepisu, mimo że dłużniczka I. R. nie złożyła powództwa opozycyjnego.

We wnioskach powódka domagała się uchylenia w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i zmiany tego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu lub uchylenia tego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji wraz z rozstrzygnięciem o kosztach sądowych za obie instancje i postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej.

Pozwana wniosła o oddalenie skargi i przysądzenie jej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się uzasadniona, aczkolwiek nie wszystkie zarzuty podnoszone przez skarżącego były słuszne.

Przede wszystkim nie mogły odnieść zamierzonego skutku zarzuty natury procesowej, odnoszące się do uchybień w zakresie postępowania dowodowego. Nie mogą być one uwzględnione z kilku powodów. Po pierwsze opierają się na powołaniu przepisów, które normują postępowanie przed sądem pierwszej instancji (art. 227, art. 232, art. 233, art. 224 k.p.c.), bez wskazania podstawy obowiązku ich zastosowania przez sąd odwoławczy. Jak jednak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r. (III CZP 49/07, OSNC z 2008 r., nr 6, poz. 55), naruszenia prawa procesowego, poza przyczynami powodującymi nieważność postępowania, sąd odwoławczy bada jedynie w zakresie, w jakim podniesione zostały zarzuty.

Jeśli natomiast zarzuty te rozważać jako wymierzone w postępowanie przed Sądem II instancji, to opierają się one na błędnym założeniu, że Sąd ten powinien był przeprowadzić, lub przeprowadził postępowanie dowodowe, poddawane ocenie. Tymczasem Sąd Apelacyjny stwierdził wyraźnie, że za prawidłowe uznaje ustalenia Sądu Okręgowego. Rozbieżność pomiędzy stanowiskami obydwu Sądów wynikała z odmiennej oceny prawnej ustalonych faktów, a nie z różnej oceny wyników postępowania dowodowego. Wyniki subsumcji dokonanej przez Sąd II instancji, polegające na stwierdzeniu, że I. R. w momencie dokonywania zaskarżonej czynności, ani też później nie była dłużniczką powódki, spowodowały, iż Sąd ten pozostawił poza granicami swoich rozważań część ustaleń Sądu Okręgowego dotyczących okoliczności istotnych dopiero w wypadku stwierdzenia, że istnieje wierzytelność, której ochrony domaga się powódka. Ocena zasadności tego stanowiska nie mieści się już jednak w zakresie problemów proceduralnych i słusznie została przez skarżącą podniesiona w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej.

Powód ma natomiast rację zarzucając, że Sąd Apelacyjny w swoim wnioskowaniu naruszył przepisy art. 365 k.p.c. i 840 k.p.c. Z ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wynika jednoznacznie, że powód dysponuje prawomocnym tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko I. R. Jest nim przewidziany w art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji, obejmujący obowiązek zapłaty sumy pieniężnej i zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 września

2005 r. W skardze kasacyjnej skarżący zarzuca także, jakoby Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, iż klauzula ta nie została nadana prawomocnie, jednak z ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku nie wynika ustalenie o nieprawomocności postanowienia Sądu Rejonowego.

Postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, jakim jest akt notarialny, stwierdza, że tytuł ten nadaje się do wykonania, że prowadzenie na jego podstawie egzekucji przeciwko dłużnikowi jest dopuszczalne oraz że organy egzekucyjne powinny ten tytuł wykonać. Nadanie klauzuli powoduje, że tytuł egzekucyjny staje się tytułem wykonawczym, a zatem dokumentem stanowiącym według art. 776 i art. 803 k.p.c. podstawę egzekucji. Tytuł wykonawczy podlega przymusowemu wykonaniu. W tej sytuacji oczywiście nieprawidłowy jest pogląd Sądu II instancji, że powód nie może domagać się realizacji zobowiązania wynikającego z aktu notarialnego, w którym I. R. poddała się egzekucji w zakresie, w jakim nadana mu została klauzula wykonalności. Dopóki bowiem tytuł wykonawczy nie zostanie podważony, stanowi on podstawę umożliwiającą wierzycielowi prowadzenia na jego podstawie egzekucji, co zresztą nastąpiło, jak wynika z odpisu znajdującego się w aktach zawiadomienia komornika o zajęciu wynagrodzenia i wierzytelności zasiłku chorobowego I. R. (k.78).

Organy egzekucyjne nie są uprawnione do badania zasadności takiego tytułu (art. 804 k.p.c.). Może ją przeprowadzić jedynie sąd rozpoznawczy i to w określonym trybie – w drodze postępowania o pozbawienie tego tytułu wykonalności, wytoczonego przez dłużnika (art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.). Do czasu prawomocnego pozbawienia aktu notarialnego wykonalności, pozostaje on nie tylko dokumentem urzędowym potwierdzającym istnienie wskazanego w nim obowiązku świadczenia, ale nadto nadana mu klauzula wykonalności korzysta z przewidzianych w art. 365 § 1 k.p.c. skutków prawomocności orzeczenia – wiąże nie tylko strony i sąd, który ją nadał, ale również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach przewidzianych w ustawie – także inne osoby. Konsekwencją prawomocnego nadania aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności jest więc związanie tym orzeczeniem także innych sądów, co oznacza że muszą one respektować fakt istnienia wykonalnego

tytułu. Merytoryczna zasadność jego istnienia podlega bowiem badaniu tylko w postępowaniu przewidzianym w art. 840 k.p.c. W tym ostatnim postępowaniu istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem nie będącym orzeczeniem jest kontrolowane w pełnym zakresie, natomiast w innych postępowaniach, nawet toczących się pomiędzy osobami nie wskazanymi w tytule wykonawczym, przedłożenie takiego tytułu wyklucza możliwość ustalenia, że dłużnik nie jest zobowiązany do spełnienia świadczeń wynikających z tego tytułu.

W efekcie podstawowe założenie, na którym oparte było orzeczenie Sądu Apelacyjnego, sprowadzające się do zaprzeczenia, iżby I. R. w momencie dokonywania zaskarżonej czynności prawnej i w chwili orzekania była dłużniczką powoda, było wadliwe. Istnienie prawomocnego tytułu wykonawczego, z którego wynika stan i zadłużenia oraz daty jego wymagalności, przesądza bowiem w niniejszym postępowaniu o jej statusie dłużniczki zarówno w chwili dokonywania zaskarżanej czynności, jak i w chwili orzekania.

W konsekwencji zbędne było w niniejszym postępowaniu badanie przez Sądy, w drodze analizy kolejnych czynności podejmowanych przez strony umowy leasingu, czy i jaki wpływ miały one na istnienie odpowiedzialności I. R. za długi z tytułu rat leasingowych, ponieważ okoliczności te miałyby istotne znaczenie jedynie w postępowaniu przewidzianym w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Z tego względu zarzuty skarżącego kwestionujące prawidłowość ocen prawnych Sądu II instancji, które legły u podstaw stanowiska, że zobowiązanie I. R. wygasło w dniu 14 kwietnia 2004 r., nie wymagają oceny w postępowaniu kasacyjnym.

Zasadność zarzutów dotyczących znaczenia prawomocnego tytułu wykonawczego powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.), bowiem z uwagi na przyjętą podstawę rozstrzygnięcia nie rozpatrzył on zagadnień związanych z występowaniem pozostałych przesłanek warunkujących udzielenie wierzycielowi ochrony w razie niewypłacalności dłużnika. Uchylenie objęło także rozstrzygnięcie o zażaleniu powoda, gdyż było ono immanentnie związane z kompleksem postanowień odnoszących się do kosztów procesu.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 398²¹
w zw. z art. 391 § 1 i art. 108 § 2 k.p.c.